ഒരു കുട്ടനാടൻ ഇതിഹാസം

ഇടത്വായിലെ ചിറയിൽ കുടുംബത്തിന്റെ കഥ

അപ്പച്ചൻ സി. ടി. വർക്കി മുതൽ കുഞ്ഞോമച്ചനും അമ്മിണിക്കുട്ടിയും വരെ:
കുട്ടികൾക്കായി പറഞ്ഞ, കേരളത്തിലെ കായൽനാട്ടിലെ ഒരു യഥാർത്ഥ കുടുംബകഥ

ടെറേസ റാണി പോളിന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പിൽ നിന്നും ചിറയിൽ കുടുംബപുസ്തകത്തിൽ നിന്നും

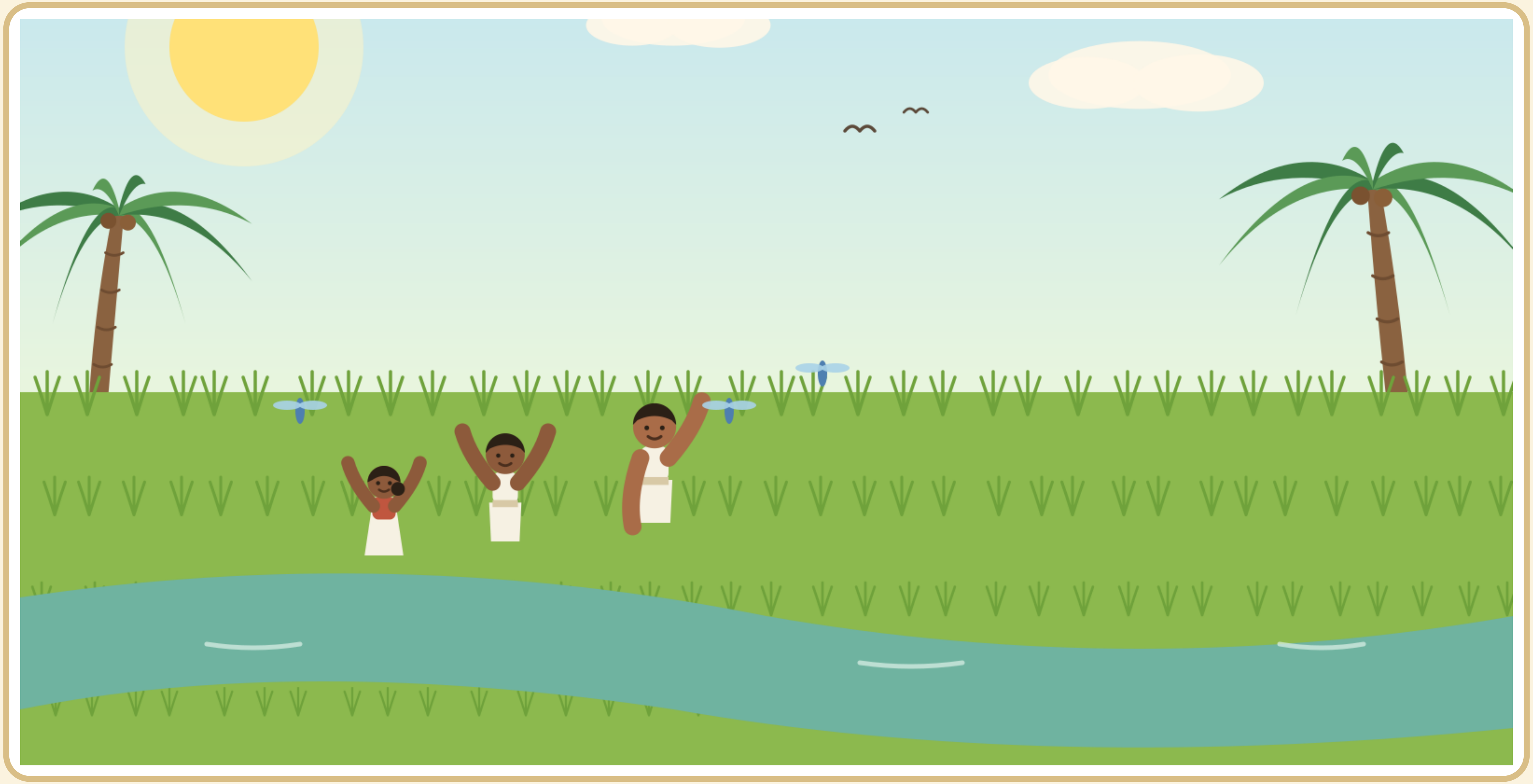

കുഞ്ഞേ, നമസ്കാരം!

എന്റെ മുഖം നീ കണ്ടിട്ടില്ല, എന്റെ ശബ്ദം കേട്ടിട്ടുമില്ല. പക്ഷേ പണ്ടു പണ്ട്, ഞാനും നിന്നെപ്പോലെ ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു! ഞാൻ ചിറയിൽ കുടുംബത്തിലെ വർക്കി. കുട്ടനാട് എന്ന പച്ചപ്പു നിറഞ്ഞ ജലനാട്ടിലാണ് ഞാൻ വളർന്നത്. പഴയ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജ്യത്തിലെ, മീനച്ചിലാറിന്റെ തീരത്തുള്ള കുടമാളൂരിൽ നിന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പൂർവ്വികർ വന്നത്. അന്ന് കാറുകളില്ല, റോഡുകളില്ല, മിന്നുന്ന സ്ക്രീനുകളുമില്ല. വെള്ളവും ചെളിയും കണ്ണെത്താ ദൂരം പച്ചപ്പും — അതായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ലോകം. ചേട്ടൻ ജേക്കബും പെങ്ങൾ അന്നമ്മയും ഞാനും മുണ്ട് മടക്കിക്കുത്തി, കൊച്ചു കൊക്കുകളെപ്പോലെ പാടങ്ങളിലൂടെ നഗ്നപാദരായി ഓടി, തുമ്പികളെ പിടിക്കാൻ നടന്നു!

പുതിയ വീട്ടിലേക്ക് ഒരു വള്ളംയാത്ര

എന്റെ അപ്പൻ തോമസ് വർക്കി വലിയ ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു. ആകാശം ഇരുളും മുമ്പേ, മൂന്നു ദിവസം മുന്നേ മഴ മണത്തറിയാം! 'പുതിയ മണ്ണിൽ നമുക്ക് വേരുറപ്പിക്കാം' എന്ന് അപ്പൻ പറഞ്ഞു. കലങ്ങളും കൃഷി ഉപകരണങ്ങളും വിത്തുകളും ഒരു വലിയ കെട്ടുവള്ളത്തിൽ കയറ്റി, കുടുംബം വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞ പുഴകളിലൂടെ തുഴഞ്ഞു. തുഴ... നീങ്ങൂ! തുഴ... നീങ്ങൂ! പമ്പയാറിന്റെ തീരത്തുള്ള ഇടത്വാ എന്ന ചതുപ്പുഗ്രാമത്തിൽ അവർ എത്തി. വളരുന്ന ആ ഗ്രാമത്തിലെ ആദ്യത്തെയും ഏറ്റവും നല്ലതുമായ വീട് അപ്പൻ പണിതു. തലമുറകളോളം അതായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ കുടുംബവീട്.

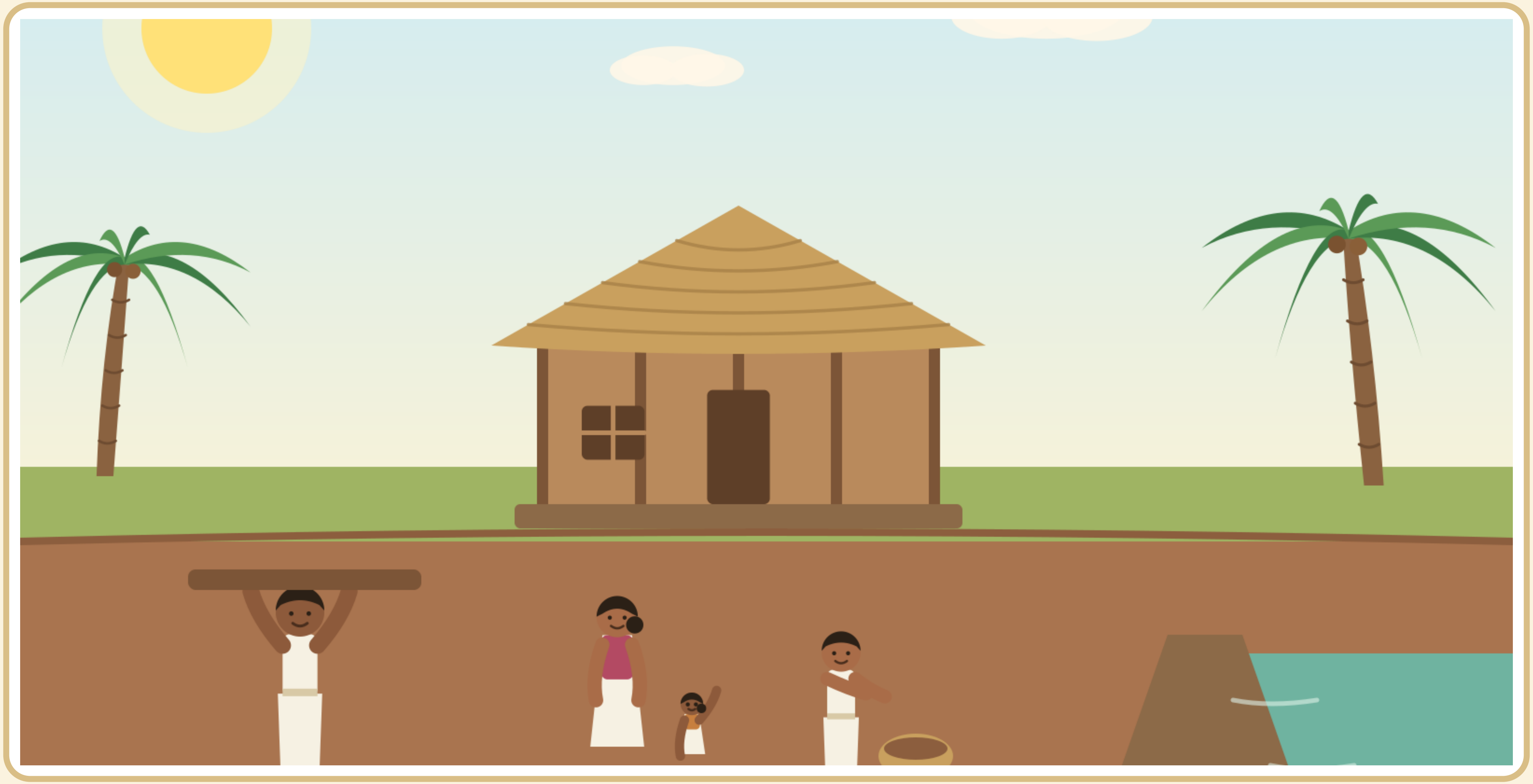

ചെളിയും സ്നേഹവും കൊണ്ട് ഒരു വീട്

വീടു പണിയാൻ എല്ലാവരും കൈകോർത്തു. അപ്പനും ചേട്ടൻ ജേക്കബും തടി ചുമന്നു; പാടങ്ങളിൽ വെള്ളം കയറാതിരിക്കാൻ വരമ്പുകൾ കെട്ടി. വെള്ളപ്പൊക്കം എത്താത്തവിധം ഉയർന്ന തറയിലായിരുന്നു വീട്. വീടിനുള്ളിൽ ഒരു അറയും പണിതു — അടുത്ത കൊയ്ത്തുവരെ സ്വർണ്ണനെല്ല് ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കുന്ന, ഉയർത്തിക്കെട്ടിയ മരപ്പത്തായം. ജേക്കബ് വളർന്ന് അധ്യാപകനും പിന്നീട് ഹെഡ്മാസ്റ്ററുമായി; ഗ്രാമം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചു. പതുക്കെ പതുക്കെ കാട്ടുചതുപ്പ് പാടങ്ങളും തെങ്ങിൻതോപ്പുകളുമായി മാറി. ഞങ്ങൾ വേരുറപ്പിച്ചു!

റോസമ്മ, ഞങ്ങളുടെ വീടിന്റെ റാണി

ഞാൻ വളർന്നപ്പോൾ റോസമ്മയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവൾ ഒരു റാണി തന്നെയായിരുന്നു! ഒച്ചവെക്കുന്ന കോഴികളെയും കറവപ്പശുക്കളെയും ഉണക്കാനിട്ട നെല്ലിനെയും ഓരോ തേങ്ങയെയും അവൾ ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കി. ഒന്നും അവളുടെ കഴുകൻകണ്ണിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടില്ല! ഞാൻ പാടത്ത് കഠിനാധ്വാനം ചെയ്തു; റോസമ്മയാകട്ടെ, ഭക്ഷണമില്ലാത്ത അയൽക്കാർക്ക് പാലും മുട്ടയും അരിയും ആരും അറിയാതെ എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു നന്ദിവാക്കുപോലും അവൾ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അതായിരുന്നു അവളുടെ രഹസ്യ കരുണ — അതു പിന്നീട് എന്നെന്നേക്കും ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ വഴിയായി.

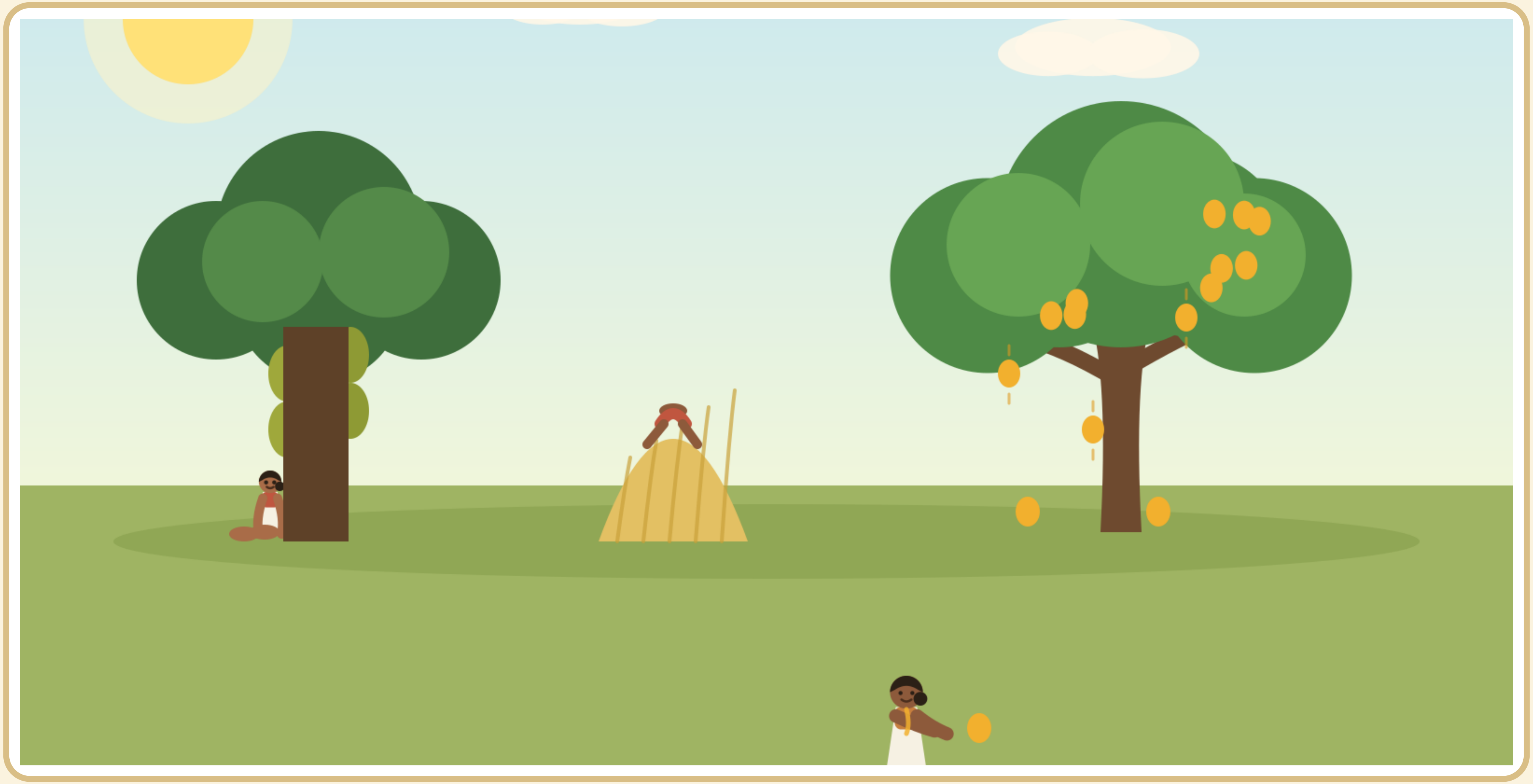

മാവിൻചുവട്ടിലെ കുസൃതിക്കളികൾ

ഞങ്ങളുടെ പെൺമക്കൾ ഉച്ചമുഴുവൻ ഒളിച്ചുകളിച്ചു! ഒരാൾ പ്ലാവിന്റെ പിന്നിൽ ഒളിച്ചു — താൻ അദൃശ്യയാണെന്ന് ഉറപ്പ്; പക്ഷേ ചെളിപുരണ്ട കാലുകൾ എല്ലാവർക്കും കാണാം! മറ്റൊരാൾ വയലെലിയെപ്പോലെ വൈക്കോൽക്കൂനയിലേക്ക് തലകുത്തി ചാടി! സന്ധ്യക്കാറ്റ് മാവിനെ കുലുക്കുമ്പോൾ — ധിം! ധിം! ധിം! — സ്വർണ്ണമാങ്ങകൾ മഴപോലെ പൊഴിഞ്ഞു. വിശന്ന കുഞ്ഞുപുലികളെപ്പോലെ പെൺകുട്ടികൾ അവയുടെ മേൽ ചാടിവീണു; കൈമുട്ടിലൂടെ ചാറൊലിക്കും വരെ ആ മധുരം നുകർന്നു.

നിലവിളക്കിൻ വെളിച്ചത്തിലെ കഥകൾ

നക്ഷത്രങ്ങൾ തെളിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ നിലവിളക്ക് കൊളുത്തി, മിനുസമുള്ള തറയിൽ ചേർന്നിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ശേഷം ഞാൻ കുട്ടികളോട് യോവാക്കിമിന്റെയും അന്നയുടെയും കഥ പറഞ്ഞു — കടലിനക്കരെ, മക്കളില്ലാതിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധദമ്പതികൾ. അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചു, പ്രാർത്ഥിച്ചു; ദൈവം അവർക്ക് മറിയം എന്ന പെൺകുഞ്ഞിനെ നൽകി — യേശുവിന്റെ അമ്മയാകാൻ വളർന്നവൾ! ആ രാത്രി റോസമ്മ എന്നോട് മന്ത്രിച്ചു: 'നമുക്ക് ഒരു ആൺകുഞ്ഞിനായി പ്രാർത്ഥിക്കാം. വല്ലാർപാടത്തെ മാതാവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് പോകാം.'

വെള്ളത്തിലൂടെ നീണ്ട തീർത്ഥയാത്ര

രണ്ട് കരുത്തരായ തുഴക്കാരോടൊപ്പം ഞങ്ങൾ കെട്ടുവള്ളത്തിൽ യാത്ര തുടങ്ങി. ദിവസങ്ങളോളം ഞങ്ങളുടെ ലോകം 'തുഴ... നീങ്ങൂ... തുഴ... നീങ്ങൂ' മാത്രമായിരുന്നു. റോസമ്മ ചോറും ഉണക്കമീനും വറുത്ത കായയും ശുദ്ധജലവും കരുതിയിരുന്നു. രാത്രി വള്ളം മരവേരുകളിൽ കെട്ടി, ചീവീടുകളുടെ പാട്ടു കേട്ട്, എണ്ണവിളക്കിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഉറങ്ങി. അറിയാമോ കുഞ്ഞേ, ആ ദ്വീപ് അത്ഭുതങ്ങൾക്ക് പേരുകേട്ടതാണ്! പണ്ട്, 1752-ൽ, ഒരു അമ്മയും കുഞ്ഞും കൊടുങ്കാറ്റിൽ കടലിൽ വീണു; വല്ലാർപാടത്തമ്മ ഒരു വൈദികന് സ്വപ്നങ്ങൾ അയച്ചു — ഒടുവിൽ അവരെ ജീവനോടെ കണ്ടെത്തി!

കടലരികിലെ വെള്ളപ്പള്ളി

ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ കണ്ടു — നീലപ്പച്ച വെള്ളത്തിനരികിൽ തിളങ്ങുന്ന വല്ലാർപാടം പള്ളി. ചൂടുള്ള മണലിലൂടെ ഞങ്ങൾ നഗ്നപാദരായി നടന്നു. ഏഴു ദിവസം ഞങ്ങൾ ഉപവസിച്ചു, മുട്ടുകുത്തി, ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള തീർത്ഥാടകരോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥിച്ചു. റോസമ്മ കൈകൾ കൂപ്പി മാതാവിനോട് ഒരു ആൺകുഞ്ഞിനെ യാചിച്ചു. പിന്നെ മെഴുകുതിരികൾ കത്തിച്ച്, വള്ളത്തിൽ കയറി, ഞങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷ ഇടത്വായിലേക്ക് കൊണ്ടുപോന്നു.

അത്ഭുതബാലൻ, വളർന്നപ്പോൾ

സെപ്റ്റംബറിലെ അത്ഭുതം

സ്വർഗ്ഗം ഞങ്ങളെ കേട്ടു! 1925 സെപ്റ്റംബർ എട്ടിന് — മാതാവിന്റെ പിറന്നാൾ തിരുനാളിന്റെ അന്നുതന്നെ — ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ഒരു വലിയ കരച്ചിൽ മുഴങ്ങി. മൃദുവായ കുഞ്ഞിക്കരച്ചിലല്ല; മേൽക്കൂര കുലുങ്ങിയ ഒരു ഗർജ്ജനം! 'ആൺകുട്ടി, വർക്കിച്ചാ!' വയറ്റാട്ടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. 'ആരോഗ്യമുള്ള, ബലമുള്ള ആൺകുട്ടി!' ഞാൻ മുട്ടുകുത്തി സന്തോഷക്കണ്ണീർ വാർത്തു. ഞങ്ങൾ അവന് തോമസ് എന്നു പേരിട്ടു; എല്ലാവരും സ്നേഹത്തോടെ കുഞ്ഞോമച്ചൻ എന്നു വിളിച്ചു. തൂക്കുതൊട്ടിലിൽ ഞങ്ങൾ അവനെ താരാട്ടുപാടി ഉറക്കി.

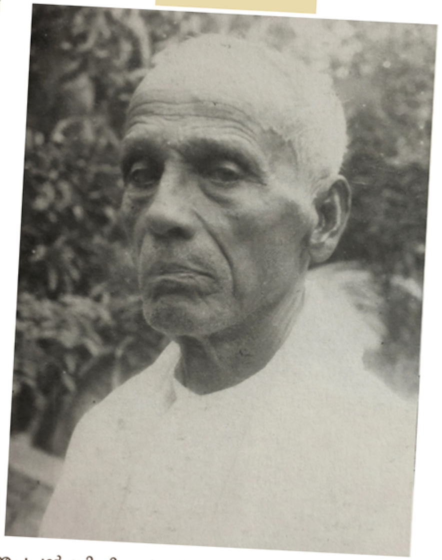

അപ്പച്ചൻ സി. ടി. വർക്കി, എന്നും വെള്ളവസ്ത്രത്തിൽ

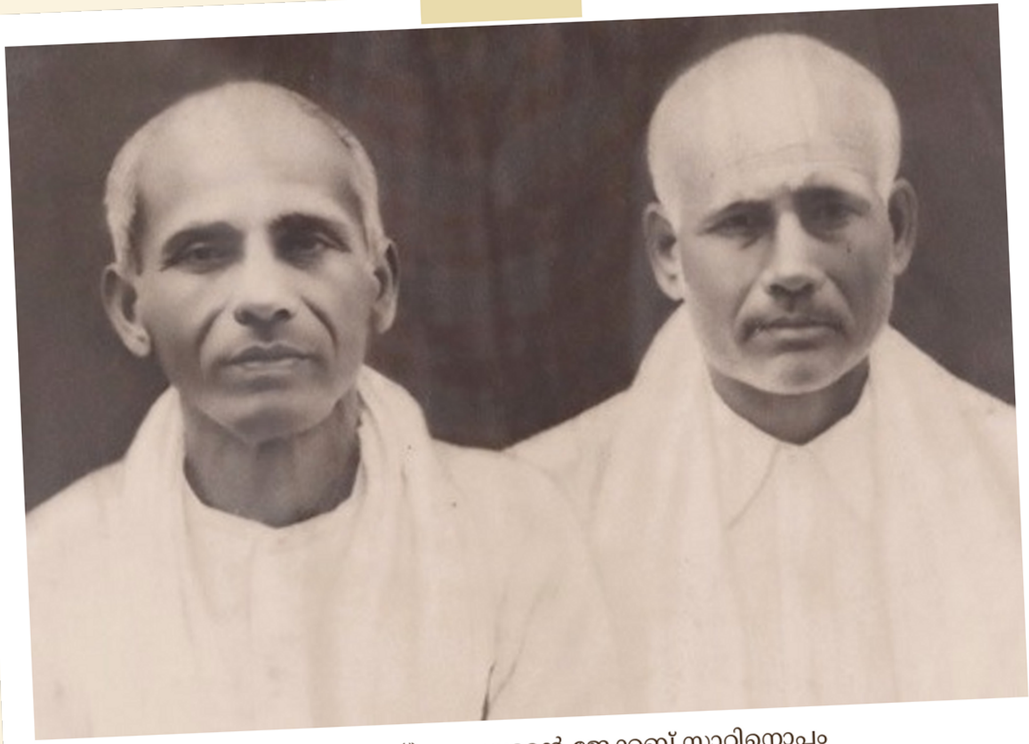

വർക്കി (ഇടത്ത്) സഹോദരൻ ജേക്കബ് സാറിനൊപ്പം

യഥാർത്ഥ അപ്പച്ചൻ വർക്കി

ഇതാ ഞാൻ, കുഞ്ഞേ, യഥാർത്ഥ ഫോട്ടോകളിൽ! 1891 ഡിസംബർ 26-ന് ഇടത്വായിലാണ് ഞാൻ ജനിച്ചത്. ഞാൻ എപ്പോഴും വെടിപ്പുള്ള വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നു ഉടുത്തിരുന്നതെന്ന് കൊച്ചുമക്കൾ പറയും; എന്റെ വസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ഒരു ചെറിയ മരപ്പെട്ടിയിൽ ഒതുങ്ങും — ആവശ്യമുള്ളതു മാത്രം മതി എന്നായിരുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. വൈകുന്നേരത്തെ കുളി കഴിഞ്ഞാൽ എന്നിൽ ആയുർവേദ എണ്ണയുടെ സുഗന്ധം; ആ മാന്ത്രിക മണം ആസ്വദിക്കാൻ പ്രാർത്ഥനാ സമയത്ത് കുട്ടികൾ എന്റെ അരികിൽ തിക്കിത്തിരക്കി ഇരുന്നു!

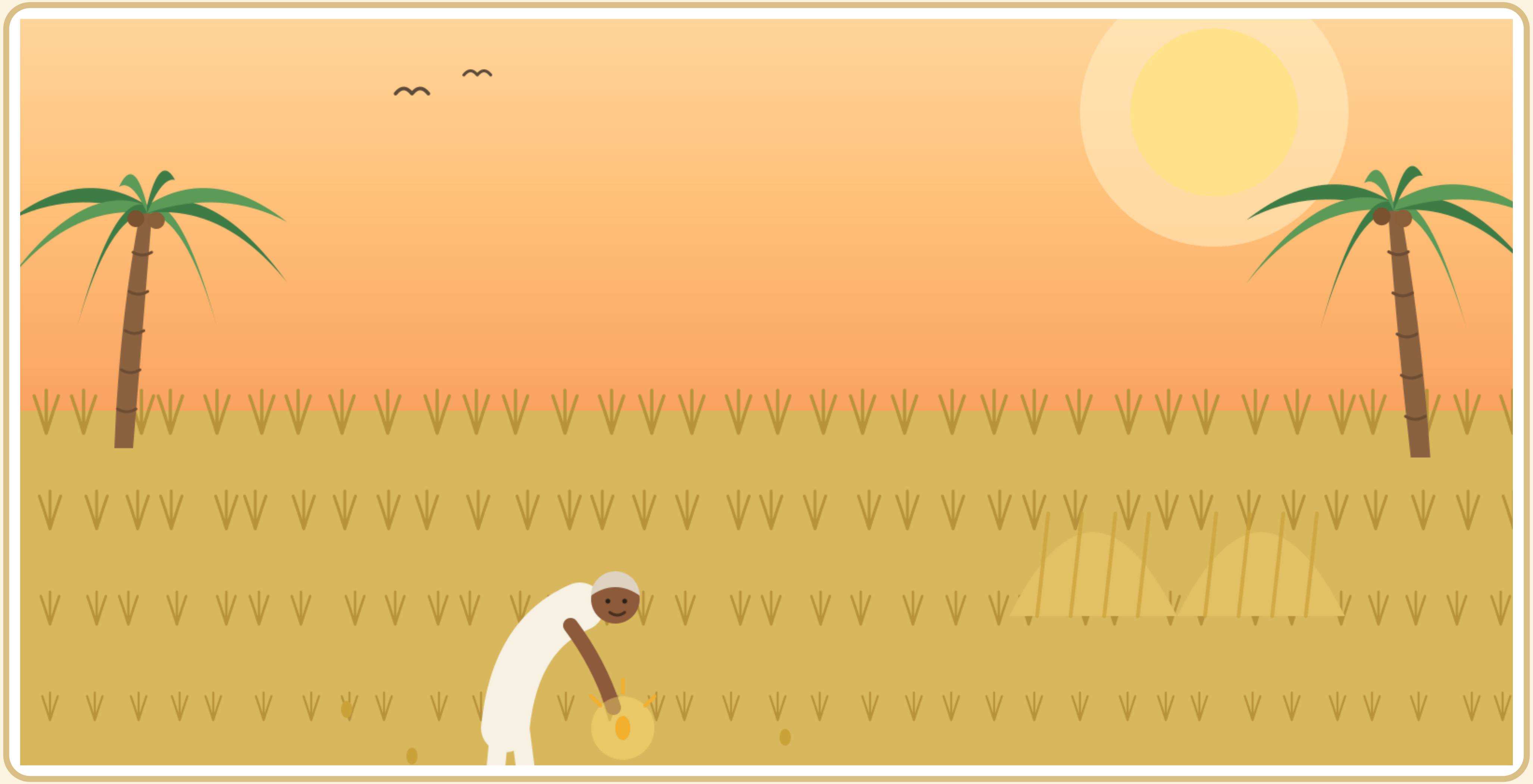

ആ ഒരു സ്വർണ്ണമണി

ഓരോ കൊയ്ത്തിനു ശേഷവും വൈകുന്നേരം, വെള്ളവസ്ത്രമണിഞ്ഞ് ഞാൻ പാടം ചുറ്റിനടന്ന്, വീണുപോയ ഓരോ നെന്മണിയും പെറുക്കിയെടുത്തു. അപ്പൻ എനിക്കൊരു രഹസ്യം പറഞ്ഞുതന്നിരുന്നു: 'ഓരോ പാടത്തിന്റെയും വിശാലതയിൽ, കോടിക്കണക്കിന് മണികൾക്കിടയിൽ, ഒരു സ്വർണ്ണമണിയുണ്ട്. അത് നല്ലകാലം കൊണ്ടുവരും — അത് വീട്ടിലെത്തണം!' അതുകൊണ്ടാണ് ഒരു ചെറിയ അനുഗ്രഹം പോലും ഞങ്ങൾ പാഴാക്കാത്തത്. ഞാൻ ഇത് മകൻ കുഞ്ഞോമച്ചനെ പഠിപ്പിച്ചു; അവൻ മക്കളെയും. ഇപ്പോൾ, കുഞ്ഞേ, ഞാൻ നിന്നെയും പഠിപ്പിക്കുന്നു.

വള്ളത്തിൽ കോളേജിൽ പോയ പയ്യൻ

കുഞ്ഞോമച്ചൻ മിടുക്കനും കരുത്തനുമായി വളർന്നു; ദൂരെ തേവരയിലെ സേക്രഡ് ഹാർട്ട് കോളേജിൽ സാഹിത്യം പഠിക്കാൻ പോയി. റോഡില്ലാതെ കോളേജിൽ എങ്ങനെ എത്തും? വള്ളത്തിൽ തന്നെ! എഴുപതു കിലോമീറ്റർ വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞ ജലപാത. വൈകിട്ട് ഏഴിന് ഇടത്വായിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന വള്ളം, നക്ഷത്രങ്ങൾക്കു കീഴിലൂടെ രാത്രി മുഴുവൻ തുഴഞ്ഞ്, പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ഏഴിന് എത്തും. മടിയിൽ ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ട ചരക്കും — അമ്മ റോസമ്മ സ്നേഹത്തോടെ പൊതിഞ്ഞുകൊടുത്ത ചൂടുള്ള അത്താഴം.

ലെക്കോ അപ്പച്ചനും അർദ്ധരാത്രിയിലെ അപരിചിതനും

കുഞ്ഞോമച്ചൻ വലിയ വ്യാപാരിയായി. നെയ്‌വേലി ഖനികളിൽ നിന്നുള്ള തിളങ്ങുന്ന കൽക്കരിക്കട്ടകൾ — ലെക്കോ — അവൻ ഇടത്വായിൽ എത്തിച്ചു; വീടുകൾക്കും ആശുപത്രികൾക്കും ഇന്ധനവുമായി ലോറികൾ ഇരമ്പിവന്നു. ഗ്രാമം മുഴുവൻ അവനെ 'ലെക്കോ അപ്പച്ചൻ' എന്നു വിളിച്ചു! ഒരു രാത്രി ഏറെ വൈകി വീട്ടിലേക്ക് വണ്ടിയോടിക്കുമ്പോൾ, കേടായ കാറിനരികിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു അപരിചിതനെ കണ്ടു. കുഞ്ഞോമച്ചൻ വണ്ടി നിർത്തി അയാളെ അടുത്ത പട്ടണത്തിൽ എത്തിച്ചു. അറിയാമോ? അയാൾ ഒരു വലിയ സിമന്റ് കമ്പനിയുടെ തലവനായിരുന്നു! നന്ദി നിറഞ്ഞ അദ്ദേഹം കുഞ്ഞോമച്ചന് വലിയൊരു പുതിയ ബിസിനസ് ഏൽപ്പിച്ചു. കണ്ടോ കുഞ്ഞേ — കരുണ എപ്പോഴും തിരികെ വരും.

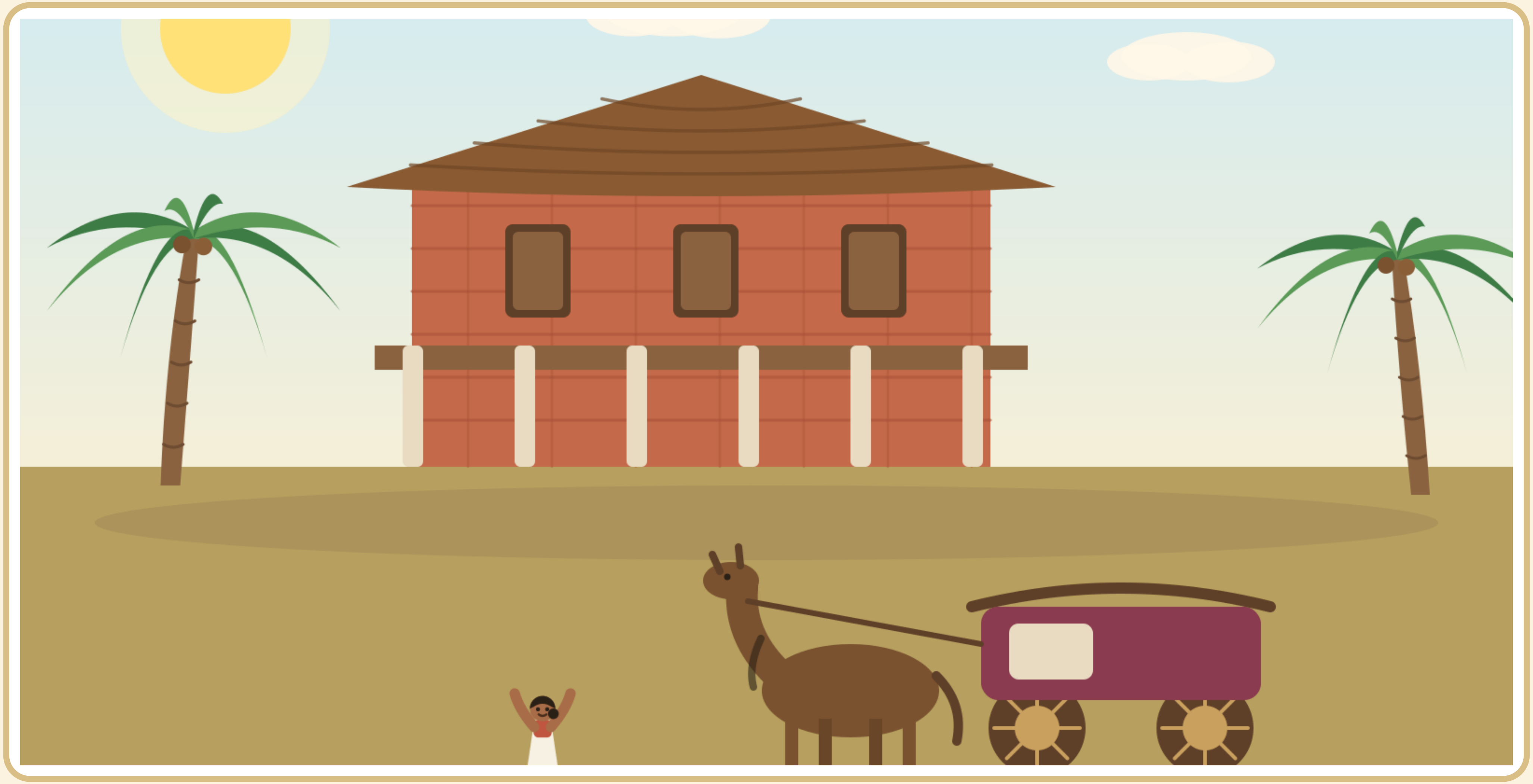

അമ്മിണിക്കുട്ടി എന്ന കൊച്ചുമിടുക്കി

ദൂരെ മാവേലിക്കരയിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി വളരുകയായിരുന്നു. മത്തായി പണിക്കരുടെ ആറുമക്കളിൽ ഇളയവളായി 1933 ഡിസംബർ 10-ന് ജനിച്ച അമ്മിണി — എല്ലാവരുടെയും അമ്മിണിക്കുട്ടി. ചെങ്കല്ലിൽ പണിത വലിയ തറവാട്; കുതിരവണ്ടികളിൽ യാത്ര! പുറത്തെ കെട്ടിടത്തിൽ, രാജകീയ ഉഴിച്ചിലിനുള്ള ചൂടുള്ള ഔഷധ എണ്ണ നിറച്ച ഒരു മരത്തോണി പോലും ഉണ്ടായിരുന്നു — എണ്ണത്തോണി! അവളുടെ അമ്മാവനാകട്ടെ, കേരളം മുഴുവൻ സ്നേഹിച്ച മഹാനായ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയും.

കുഞ്ഞോമച്ചനും അമ്മിണിക്കുട്ടിയും, കല്യാണനാൾ 1950

തോമസ് വി. ചിറയിലും അമ്മിണി തോമസും

ഒരു കല്യാണവും ഒരു വള്ളംയാത്രയും

1950 സെപ്റ്റംബർ 14-ന് കുഞ്ഞോമച്ചൻ അമ്മിണിക്കുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. റോഡുകൾ ഇടുങ്ങിയതായതിനാൽ പുതുപ്പെണ്ണ് മാവേലിക്കരയിൽ നിന്ന് ഇടത്വായിലേക്ക് വന്നത് കുട്ടനാടൻ രീതിയിൽ — വള്ളത്തിൽ! കൊച്ചുരാജകുമാരിയെപ്പോലെ വളർന്നിട്ടും അമ്മിണിക്കുട്ടി ഉടനെ ജോലിയിൽ മുഴുകി. രാവിലെ ആദ്യം ഉണരുന്നതും രാത്രി അവസാനം ഉറങ്ങുന്നതും അവളായിരുന്നു — ഓരോ കോഴിയെയും പശുവിനെയും വാതിലിനെയും നോക്കിക്കൊണ്ട്. അറിയാമോ? അവൾ ഒരിക്കലും പരാതി പറഞ്ഞില്ല. പകരം, ഓരോ ദിവസവും തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ എണ്ണി നന്ദി പറഞ്ഞു.

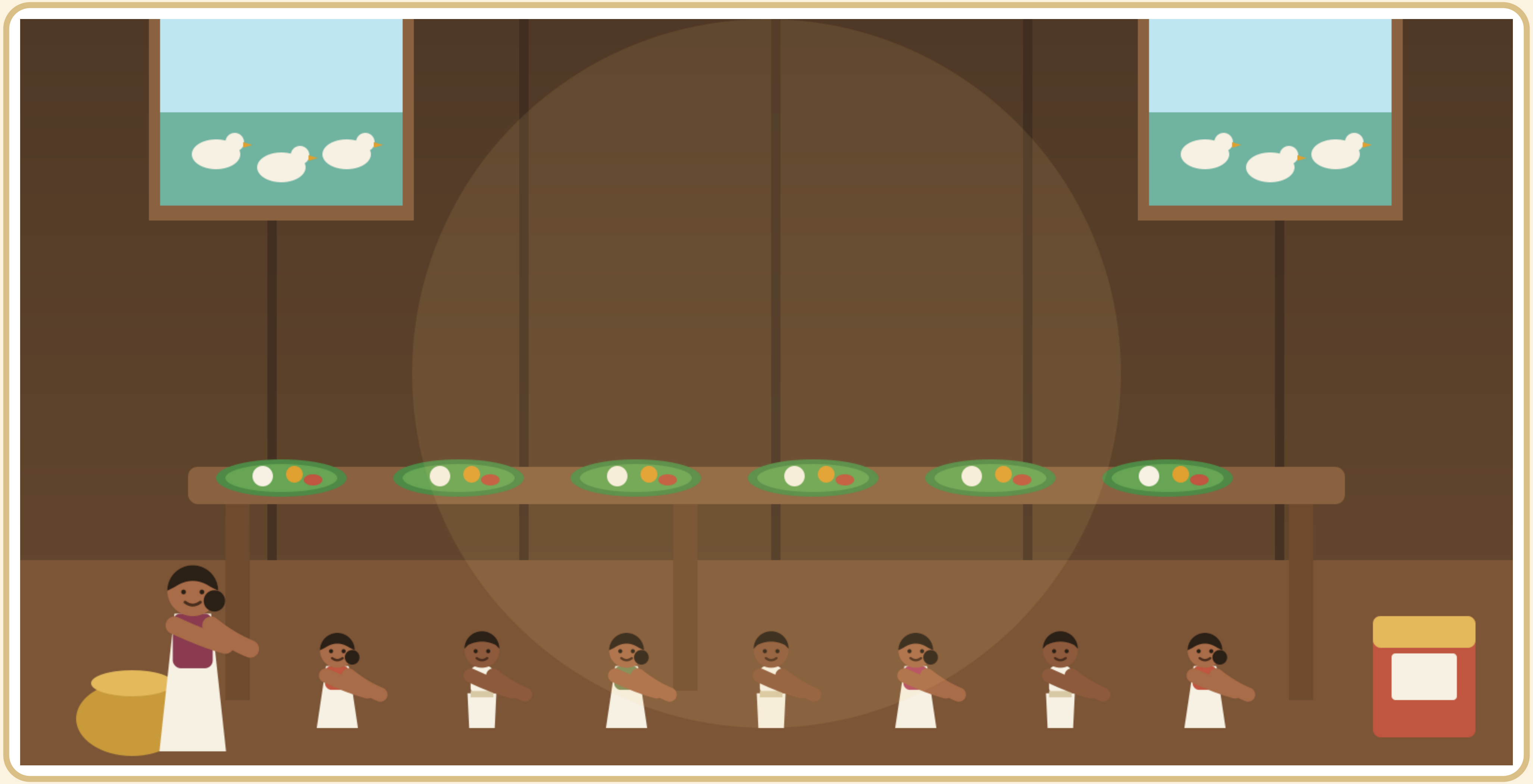

ഏറ്റവും നീളമുള്ള ഊണുമേശ

വീടിന്റെ ഹൃദയം ഊണുമുറിയായിരുന്നു — നാലു മേശകൾ ചേർത്തുവെച്ചതുപോലെ നീളമുള്ള ഒരു മേശ! അവധിക്കാലത്തിനു മുമ്പ്, മകന്റെ ഭാര്യ അമ്മിണി തോട്ടിൽ ഇരുനൂറ് താറാവുകളെ തീറ്റിപ്പോറ്റി — എല്ലാവർക്കും സദ്യ ഉറപ്പാക്കാൻ! എന്റെ മകൻ എല്ലാം വലിയ അളവിൽ വാങ്ങി — കുട്ടിയുടെ അരയോളം എത്തുന്ന വലിയ ബ്രിട്ടാനിയ ബിസ്ക്കറ്റ് പാട്ടകൾ പോലും! അടിയിലെ അവസാന ബിസ്ക്കറ്റ് എടുക്കാൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് തല ആദ്യം അകത്തേക്ക് മുങ്ങേണ്ടിവന്നു! മീനും താറാവും സ്വന്തം പാടത്തെ ചോറിന്റെ മലകളും — ആ മേശയിൽ നിന്ന് ആരും വിശന്നു മടങ്ങിയില്ല.

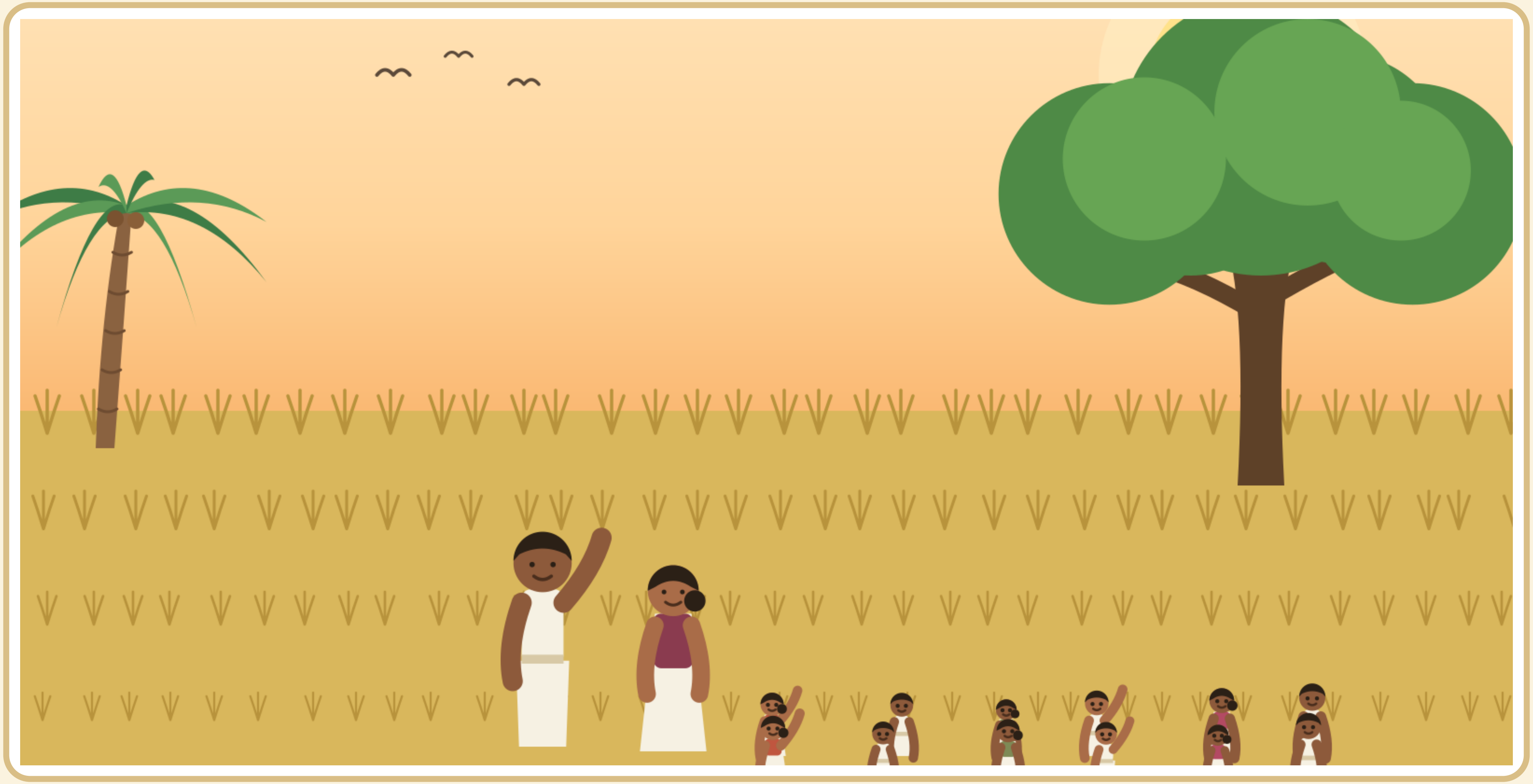

പന്ത്രണ്ട് മക്കൾ!

കുഞ്ഞോമച്ചനെയും അമ്മിണിക്കുട്ടിയെയും ദൈവം പന്ത്രണ്ട് മക്കളാൽ അനുഗ്രഹിച്ചു — നാലു പെൺകുട്ടികളും എട്ട് ആൺകുട്ടികളും! റാണി, റോസമ്മ, പുഷ്പം, കുസുമം; ജോർജ്, മാത്യു, ഐവൻ, ജേക്കബ്, പോൾ, ആന്റോ, റോജൻ, ജോജോ. തുണി ഒരു നീണ്ട കെട്ടായി ഒന്നിച്ചു വാങ്ങും; തയ്യൽക്കാരൻ എല്ലാവർക്കും കുപ്പായം തയ്ക്കും; കുട്ടികൾ വളരുമ്പോൾ അവ ഇളയവർക്ക് കൈമാറും. എല്ലാ ദിവസവും എന്റെ മകൻ അവരെക്കൊണ്ട് പത്രത്തിലെ മുഖപ്രസംഗം ഭംഗിയായി പകർത്തിയെഴുതിച്ചു — അക്ഷരം വൃത്തിയായി, ബുദ്ധി മൂർച്ചയുള്ളതായി. ഒച്ചവെക്കുന്ന തത്തകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു മരം പോലെ വീട് ചിരികൊണ്ട് മുഴങ്ങി!

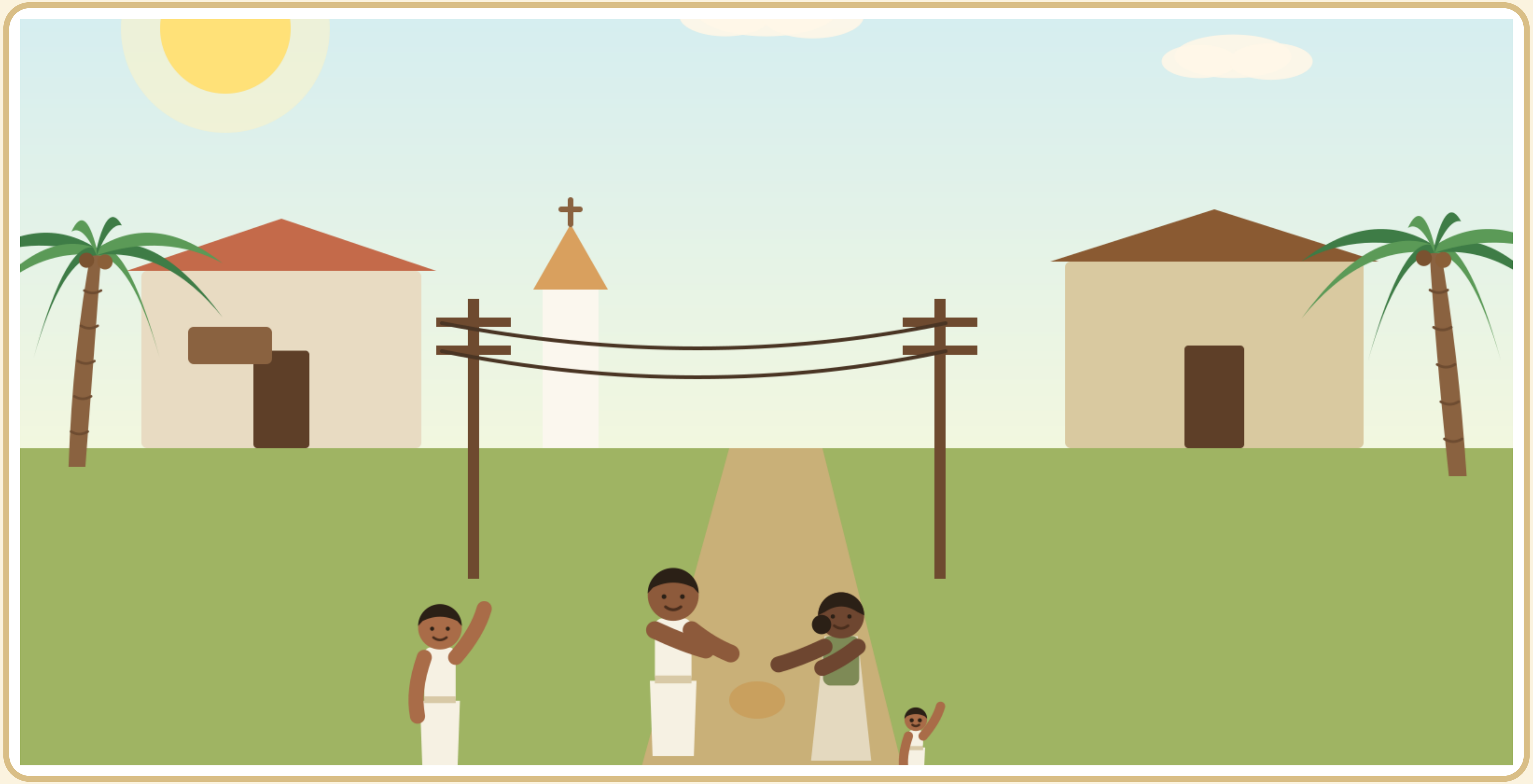

സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ ഒരു ഗ്രാമം

'ഗ്രാമം അവന് സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെപ്പോലെയായിരുന്നു' എന്നാണ് കുടുംബം കുഞ്ഞോമച്ചനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത്. ആരും ആ വീട്ടിൽ നിന്ന് വെറുംകൈയോടെ മടങ്ങിയില്ല. ഇടത്വായിൽ ഒരു ബാങ്ക് കൊണ്ടുവരാൻ അവൻ സഹായിച്ചു; ചെറുപ്പക്കാർക്ക് തൊഴിൽ പഠിക്കാൻ ഒരു പരിശീലനകേന്ദ്രം തുടങ്ങി; പോലീസ് സ്റ്റേഷന് സ്ഥലം നൽകി; ഗ്രാമത്തിന് ആദ്യത്തെ ടെലിഫോൺ എക്സ്ചേഞ്ച് കിട്ടാൻ പത്ത് ഫോൺ ഓർഡറുകൾ വേണമെന്നായപ്പോൾ, പത്തും തികയുന്നതുവരെ അവൻ വീടുവീടാന്തരം കയറിയിറങ്ങി! എന്റെ റോസമ്മയും ഞാനും ചെയ്തതുപോലെ, എന്റെ മകനും അമ്മിണിയും പാവങ്ങളിൽ പാവങ്ങളെ കരുണയോടും സ്നേഹത്തോടും ചേർത്തുപിടിച്ചു.

അമ്മിണിക്കുട്ടി ഒരു കൊച്ചുകൊച്ചുമകളോടൊപ്പം

ഓണത്തിന് കൊച്ചുമക്കൾ ഒന്നിച്ച്

കൊച്ചുമക്കളുടെ ഒരു പട!

പന്ത്രണ്ട് മക്കൾ വളർന്നു; അവർക്കും മക്കളുണ്ടായി — ഇരുപത്തിയാറ് കൊച്ചുമക്കൾ, പിന്നെ അവരുടെ മക്കളും! എല്ലാ വേനലവധിക്കും അവർ ദൂരനഗരങ്ങളിൽ നിന്ന് വന്നു — ചിലർ രണ്ടു രാത്രി മുഴുവൻ തീവണ്ടിയിൽ, ജനാലയിലൂടെ നാട് പച്ചപച്ചയാകുന്നതു നോക്കിയിരുന്ന്. സ്റ്റേഷനിൽ കാത്തുനിന്നത് എന്റെ മകനും അവന്റെ അമ്മിണിയും — കുഞ്ഞുങ്ങളെല്ലാം സ്നേഹത്തോടെ അച്ചൻ എന്നും അമ്മച്ചി എന്നും വിളിച്ചവർ. തുറന്ന കൈകളോടെ അവർ ഓരോ കുട്ടിയെയും പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ആളാക്കി മാറ്റി.

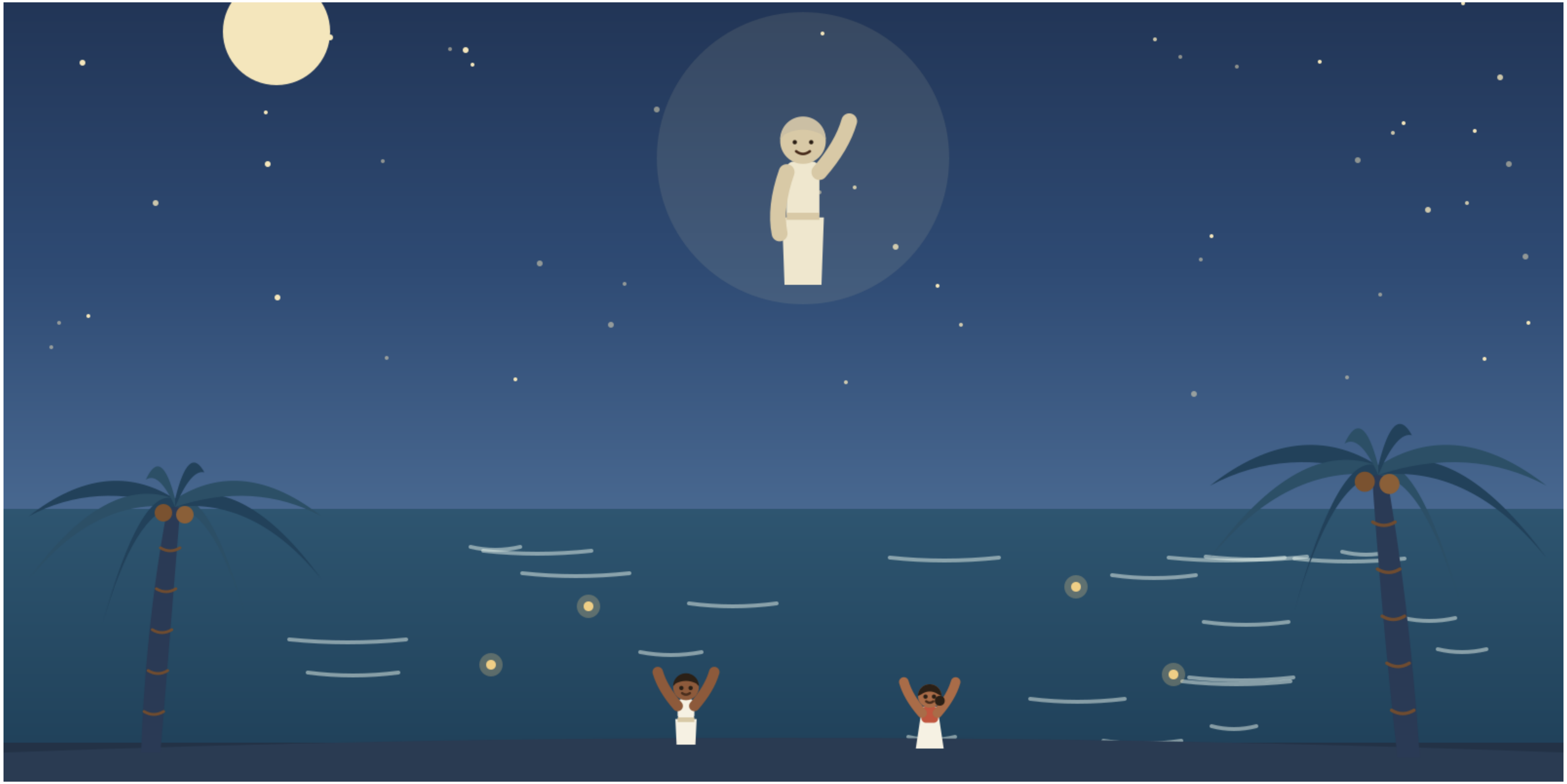

ഇനി കഥ നിന്റെ കൈയിൽ

കുഞ്ഞേ, എന്റെ അസ്ഥികൾ ഇടത്വായുടെ മണ്ണിൽ വിശ്രമിക്കുന്നു; പക്ഷേ എന്റെ കഥ നിന്റെ ഞരമ്പുകളിൽ ഒഴുകുന്നു. ഞാനും എന്റെ റോസമ്മയും മുതൽ കുഞ്ഞോമച്ചനും അമ്മിണിക്കുട്ടിയും, അവരുടെ പന്ത്രണ്ട് മക്കളും ഇരുപത്തിയാറ് കൊച്ചുമക്കളും, അതിനുശേഷം വന്ന ഓരോ കുഞ്ഞും വരെ — നമ്മൾ ഒരേയൊരു നീണ്ട, മുറിയാത്ത നദിയാണ്. ലോകം വല്ലാതെ ഒച്ചവെക്കുമ്പോൾ, മിന്നുന്ന സ്ക്രീൻ ഒരു നിമിഷം താഴെ വെക്കുക. കാൽക്കീഴിലെ മണ്ണ് അറിയുക. ആ ഒരു സ്വർണ്ണമണി തിരയുക. പണ്ട് ഞങ്ങളെ താങ്ങിയ അതേ കൃപ നിന്നെയും താങ്ങുന്നു എന്ന് ഓർക്കുക.

സ്നേഹപൂർവ്വം, നിന്റെ അപ്പച്ചൻ — സി. ടി. വർക്കി

ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം ജീവിച്ച വചനങ്ങൾ

'സ്വർഗ്ഗം എന്റെ സിംഹാസനം, ഭൂമി എന്റെ പാദപീഠം... എന്നാൽ വിനീതനും മനസ്സു തകർന്നവനും എന്റെ വചനത്തിൽ വിറകൊള്ളുന്നവനുമായവനെ ഞാൻ കടാക്ഷിക്കും.'

— യെശയ്യാവ് 66:1–2

'ഓരോ പാടത്തിന്റെയും വിശാലതയിൽ, കോടിക്കണക്കിന് മണികൾക്കിടയിൽ, ഒരു സ്വർണ്ണമണിയുണ്ട്. അത് നല്ലകാലത്തിന്റെ മുന്നോടിയാണ് — അത് വീട്ടിലെത്തണം.'

— അപ്പനിൽ നിന്ന് മക്കളിലേക്ക് കൈമാറിയ ചിറയിൽ കുടുംബപാഠം

തോമസ് വർക്കിക്കും മറിയാമ്മയ്ക്കും, സി. ടി. വർക്കിക്കും റോസമ്മയ്ക്കും, കുഞ്ഞോമച്ചനും അമ്മിണിക്കുട്ടിക്കും, അവരുടെ പന്ത്രണ്ട് മക്കൾക്കും ഇരുപത്തിയാറ് കൊച്ചുമക്കൾക്കും, കഥ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്ന ഓരോ കുഞ്ഞിനും — സ്നേഹസ്മരണയോടെ.